

Sygn. akt II Ca 370/19

WYROK

1. W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 7 maja 2019 r.

Sąd Okręgowy w Świdnicy, II Wydział Cywilny Odwoławczy

w składzie następującym:

Przewodniczący: SSO Piotr Rajczakowski

po rozpoznaniu w dniu 7 maja 2019 r. w Świdnicy

na posiedzeniu niejawnym

sprawy z powództwa (...) **Sp. z o.o. w G.**

przeciwko **M. Z.**

o zapłatę 2.367,40 zł

na skutek apelacji pozwanej

od wyroku Sądu Rejonowego w Wałbrzychu

z dnia 18 czerwca 2018r., sygn. akt VIII C 276/18

I. oddala apelację,

II. zwraca pozwanej ze Skarbu Państwa - Sądu Rejonowego w Wałbrzychu kwotę 19 zł tytułem nadpłaconej opłaty od apelacji.

Sygn. akt II Ca 370/19

UZASADNIENIE

Zaskarżonym wyrokiem z 18 czerwca 2018 r., Sąd Rejonowy w pkt I zasądził od pozwanej M. Z. na rzecz strony powodowej (...) Sp. z o.o. w G. kwotę 2.367,40 zł wraz z umownymi odsetkami w wysokości czterokrotności stopu kredytu lombardowego (...), nie więcej jednak niż dwukrotność ustawowych odsetek za opóźnienie, liczonymi od dnia 6 marca 2015 r., do dnia zapłaty, zaś w pkt II nie obciążył pozwanej kosztami procesu.

W apelacji od powyższego wyroku pozwana wniosła o rozłożenie płatności zasądzzonego świadczenia na raty, gdyż posiada jeszcze inne zobowiązania, w których to doszło do ugody. Brak wpłaty spowoduje natomiast zajęcie środków, a łączny dług wynosi ok. 2.200 zł, zatem pierwsza rata wobec strony powodowej mogłaby być spłacona pod koniec stycznia 2019 roku.

Sąd Okręgowy rozpoznając apelację oparł się na ustaleniach faktycznych Sądu Rejonowego i zważył co następuje. Apelacja pozwanej nie jest uzasadniona. Wniesiony przez nią środek zaskarżenia sprowadza się bowiem w istocie do zarzutu zaniechania przez Sąd pierwszej instancji zastosowania przepisu art. 320 kpc, a więc zaniechania rozłożenia zasądzonej kwoty 2.367,40 zł na raty. Zgodnie zaś z powołanym przepisem rozłożenie w wyroku świadczenia na raty może nastąpić jedynie w szczególnie uzasadnionych wypadkach. Ocena zasadności apelacji skarżącej sprowadza się zatem do analizy jej sytuacji (przez nią przedstawionej), pod kątem zaistnienia owych szczególnych okoliczności,

o których mowa w powołanym przepisie. Przy czym zauważyć jednak należy, że w toku całego postępowania przed Sądem pierwszej instancji takiego wniosku pozwana w ogóle nie składała. Jej jedyną czynnością w sprawie (oprócz złożenia apelacji), było złożenie sprzeciwu od nakazu zapłaty wydanego w elektronicznym postępowaniu upominawczym, który nie zawierał uzasadnienia, a w jego treści wniosła ona wyłącznie, w sposób lakoniczny, o oddalenie powództwa (k. 16). Powoływanie się na okoliczność istnienia innych zadłużeń należało uznać za spóźnione i podlegały one pominięciu, gdyż skarżąca nie wykazując jakiegokolwiek inicjatywy w sprawie, nie uzasadniła, że nie mogła ich powołać wcześniej (art. 381 kpc). Istotnym i znamionym jest również i to, że pozwana, mimo wezwania jej (k. 49 i 56) na rozprawę w dniu 18 czerwca 2018r., celem przesłuchania w charakterze strony, na rozprawę tą nie stawiała się, nie usprawiedliwiając przy tym niestawiennictwa. Już zatem tylko z tych przyczyn apelacja podlegała oddaleniu.

Odnosząc się natomiast, niezależnie już od powyższych względów, do samej argumentacji zawartej w uzasadnieniu apelacji zwrócić trzeba uwagę, że dla zastosowania art. 320 kpc nie jest wystarczająca trudna sytuacja materialna strony. Uwzględnić należy także interes wierzyciela, którego takie orzeczenie pozbawiłoby części odsetek, a także inne towarzyszące okoliczności, w tym te dotyczące źródła zobowiązania i postępowania stron (zob. wyrok SA w Katowicach z 16 listopada 2016 r., I ACa 571/16, wyd./el. Lex 2196140). Skarżąca w swojej apelacji powołuje się wyłącznie na wiele zobowiązań, które dobrowolnie zaciągnęła i jak wywnioskować można z wszczętych przeciwko niej postępowań egzekucyjnych, nie wywiązywała się z nich terminowo. Instytucja określona w wyżej powołanym przepisie nie ma natomiast na celu premiowania niesolidnych dłużników. Apelująca nie określa przy tym w ogóle swojego stanu majątkowego, nie wskazując czy posiada pracę oraz w jakim zakresie i terminach mogłaby częściowo spłacać zadłużenie. Z tych przyczyn Sąd Okręgowy nie podzielił stanowiska pozwanej, co do zasadności rozłożenia zasądzonego od niej roszczenia na raty. Jedynie na marginesie należy zaznaczyć, że powyższe rozważania nie pozbawiają skarżącą możliwości porozumienia się z wierzycielem, co do sposobu i terminu zapłaty zasądzonego świadczenia, a na wolę z jego strony takiego porozumienia wskazuje treść kserokopii złożonego przez skarżącą pisma z 25 lipca 2018r. (k. (...)), a mimo tego pozwana nawet nie uprawdopodobniła, aby zaczęła się wywiązywać z zaproponowanego w tymże piśmie sposobu spłaty długu, wniosła natomiast wraz z tym pismem o zawieszenie postępowania (k. (...)), do czego nie ma żadnych podstaw.

Sąd Okręgowy ponadto zauważył, że pozwana wnosząc apelację w dniu 6 lipca 2018r. wniosła o umożliwienie jej zapłaty zasądzonego świadczenia w ratach, poczynając od następnego roku, a mimo tego, nie wykazała także aby przystąpiła do tejże spłaty, począwszy od 2019r.

Z powyższych zatem względów Sąd Okręgowy, na podstawie art. 385 kpc, oddalił apelację.